

PRAKTIKA HISPAANIAS

**Imre Aulis
kokk**

KONKURSS

Olen neljanda kursuse kokaõpilane ning sooritasin praktika ühes Hispaania ettevõttes. Kui selline võimalus tekkis, korraldati koolis konkurss, mille eesmärgiks oli välja sõeluda parimad. Minu suureks imestuseks võttis konkursist osa vaid 6 õpilast. Minna Hispaaniasse, sooritada seal praktika, saada päevarahad ning eluaegne kogemus – kõike seda tasuta! Ma ei mõista neid, kes ei kandideerinud. Kui kandideerijate hulgast valimiseks läks, olin päris närvis, ehkki võimalus valituks osutada oli suur: Hispaaniasse sai sõita 4 õpilast! Mäletan, kuidas vastust oodates helistasin oma klassijuhatajale tundide kaupa iga kümne minuti tagant, et tulemust kuulda. Kui viimaks head uudist kuulsin, valdas mind imetore tunne.

EELTÖÖ

Meie projektijuht korraldas meile hispaania keele kiirkursuse ning rääkis meile pikalt-laialt erinevatest võimalikest situatsioonidest ning nende lahendamisest, ühesõnaga pabistas nagu ema oma lapse pärast. Kuna olime esimesed oma kooli õpilased, kes selle projekti raames Hispaaniasse praktikale sõitma pidid, oli kõik kõigi jaoks uus. Ikka ja jälle istusime pärast tunde pikki õhtuid projektijuhi juures, et kõik saaks ikka üle räägitud ja korratud. Muidugi oli see väga tüütu, silm vajus kinni ja pool jutust jäi kusagile õhku rippuma, sest need jutujamised toimusid siiski pärast kaheksandat tundi ja siis ei ole enam sugugi kerge midagi meelde jätta. Mitte et ma siinkohal vabandusi otsiksin!

Reisi sihtpunkt asus vägagi kaugel meie kodumaast, ning kui mõhkugi vastavast riigist ei tea, siis on ikka jama majas. Meid hoiatati hispaanlaste ülifamiliaarsuse eest, kergelt raha teenivate mustlasennustajate eest, kellest ma hiljem pistu pikemalt räägin, ning kõneldi igasugustest võimalikest situatsioonidest. Eeltöö oli väga tugev!

MINEK

Marsruut oli järgmine: Tallinn – Stockholm – Malaga – Cordoba. Laeval tundsin hirmsat väsimust, kuna eelmisel ööl ei olnud lihtsalt ärevuse tõttu võimalik magada, kuid und ei tulnud ka meresõidul. Reis oli väga tüütu, kuna töötasin samal laeval terve suve. Kui pardalt maha astusime, hakkas alles tõeline trall pihta. Et olin meist neljast ainus noormees, pidin tüdrukute võimatult raskeid kohvreid härrasmehelikult edasi – tagasi ja üles – alla lohistama. Alles siis kui lennujaama jõudsime, tundsin tõelist kergendust, sest teadsin, et lennuni on veel piisavalt aega, ning võin selle vabalt täita seliliviskamise ja puhkamisega. Mida ma ka tegin. Hoolimata sellest, et ma polnud elus varem kordagi lennujaamas viibinud. Väsimus lihtsalt kaalus uudishimu üles.

Lennuk valmistus stardiks. Istusin kohale, tõmbasin rihma korralikult kinni ning ootasin starti, ise imestasin, et hirmu kui sellist ei tunne. Võimalik, et hirmu summutas väsimus.

Reis möödus jubeda valuga istmikus pika istumise tõttu. Kui lennukilt maha astusime, tundsin erinevust õhus - see oli soe ning kuidagi omapärane. Olime kohale jõudnud paar tundi enne südaööd ja väljas oli väga soe. Meile oli vastu tulnud noor mees, kes meid mikrobussiga Cordoba poole sõidutas. Reisiväsimus oli võimust võtnud ning ajasin ilmselt ise segast juttu ega saanud aru, mida üleüldse keegi räägib. Loodan väga, et see on normaalne ja et seda juhtub kõigiga. Muide enne kohale jõudmist juhtus väike insident: meie autojuht sõitis vastu mingit väiksemat autot oma bussil külje maha, kuid seisma ei jäänud, justkui mingit muret ei tundnud. Hispaanlased!

KOHAL

Meid võeti vastu, sõime natuke ning sellega ka esimene päev möödus. Ühiselamu, kus me elasime, oli suhteliselt sarnane maja kõigile teistele, mida ma seal nägin. Sees oli palju tube ning arvutiklass ja muud ruumid. Esimese asjana oli vaja muidugi puu otsas kasvavaid apelsine maitsta, mis maitseid nagu sidrun. Esimestel päevadel ei kõndisime linnas ringi ning uurisime kohalikku elu. Klõpsutasime pilte erinevatest hoonetest ning skulptuuridest nagu tõelised turistid.

PRAKTIKA

Mind pandi tööle baar/restorani „Casa Rubio“, mis ühtlasi asus majutuskohast kõige kaugemal. Tegemist oli üpris viisaka ettevõttega, mida mina baariks ei kutsuks, pigem siiski restoran. Köök oli küll väike, seega ainus miinus.

Esimesel praktikapäeval jõudsin kohal, meenutasin kursustel õpitud väljendeid ning poetasin neile mõninga hispaaniakeelse tervituse. Natukese aja pärast mõistsin, et ei oleks ikka pidanud nii tegema, kuna nemad järeldasid, et oskan hispaania keelt ning tulid kõik jutustades ümber minu. Igaüks ajas oma juttu ja kõik küsisid, pärisid erinevaid asju. Läks raskeks. Midagi ma siiski üritasin neile vastata ja paarikümne minuti pärast sain viimaks tööle asuda.

Koorisin kartuleid, puhastasin erinevaid mereande ja tegin muid lihtsamaid toimetusi. Tunne oli nagu oleks juba päris tükk aega tööl olnud, kuna kerge väsimus hakkas peale tulema. Järeldasin seega, et päev hakkab läbi saama. Tegelikult olin tööl olnud alles 2 tundi ning taipasin, et kõik see jutustamine, laulmine ja lärm, mis seal köögis toimus, väsitas kohutavalt. Kõige hullem oli see, et ma ei saanud praktiliselt mitte millestki aru, mida nad rääkisid.

Aja möödudes muutus kõik muidugi lihtsamaks. Mulle usaldati aina vastutusrohkemaid ülesandeid ning ka keelest hakkasin päris korralikult aru saama. Abikokast olin tõusnud läbi erinevate ülesannete täitmise magustoidu kokaks. Minusse suhtuti kui täieõiguslikku kokka.

Kõik oli ilus ning tore.

Ning siis see saabuski. See pagana mustlane, keda ma ennist mainisin ja kelle eest meid korduvalt hoiatatud oli. Iga hommik tööle minnes möödusin katedraalist, mida iga päev külastasid sajad turistid. Seega oli seal ka palju mustlasi. Igal hommikul tüütasid mind oma rosmariinioksaga, et tahavad mulle ennustada või muud sellist. Iga jumala hommik tüüdati, kuni ma lõpuks murduisin. Ma teadsin, et nad ajavad häma mulle, ma teadsin, et nad tahavad ainult mu raha, projektijuht oli korduvalt hoiatanud nende vereimejate eest, kuid ma ikka lasin ennustada, ning sain vastu pükse. Terve päeva olin selle muti peale tige, kuid ei ole kedagi teist süüdistada kui iseennast.

Äpardusi oli teisigi. Näiteks pidin hispaaniakeelse retsepti järgi süüa tegema. Nagu oodata oligi, lasin kogu tooraine raisku. Ärge saage valesti aru, ma ei ole käpard, kuid üks üritage retsepti järgi toitu valmistada, kui ainus asi, millest aru saate, on kogused. Lõpuks suutsin retseptid eesti keelde ümber tõlkida ning töö oli jälle lõbusam.

Tööd leidis köögis alati, kui vaid tahtsin tööd teha. Kui ei tahtnud, võisin ka lihtsalt istuda ja teiste tegutsemist pealt vaadata, kuid mina otsustasin sellist ainulaadset võimalust siiski täies mahus ära kasutada ning tegutsesin kogu aeg. Huvitavamateks toitudeks osutusid erinevad liharoad, mida mul endal lasti ka valmistada. Näiteks „*Flamenquin*“, veise liha täidetud juustuga ning keeratud torusse ja paneeritud ainult jahuga, hiljem küpsetada fritüüris. Või siis nende külmsupid „*salmorejo*“ ja „*mazzamorra*“, mida jube tüütu valmistada oli. Väga huvitav oli toimetada erinevate mereandidega. Sain valmistada kõiki roogasi, mida neil seal üldse pakuti. Alati, kui tekkis küsimus, siis oli keegi, kes ka aitas. Kuna inglise keeles ei saanud seal õieti kellegagi rääkida, jäi hispaania keel mulle üpris kiirelt külge. Muidugi kuulusid keeleõppe juurde ka oma arust naljamehed baarmenid, kes mulle erinevaid roppusi õpetasid,

mida mina heausklikult–rõõmsameelselt järele kordasin ja hiljem vestlustes kasutasin. Kõigil oli nalja kui palju!

VABA AEG

Mida tüüpiline Eesti mees ikka võõral maal teeb. Söök kõhu täis, käib vetsus ning keerab magama. Mina ise ei ole eriline šoppaja-tüüp ning seetõttu ka esimesed päevade selili lesides möödusid. Võimalusi aja veetmiseks oli mitmeid: poed, klubid, peod, baarid, restoranid jne. Meiega koos elasid samas ühikas ka 16 Poolast pärit arvutiteenindajat, kes sama programmi raames sinna olid sattunud. Mõni neist oli teist korda Hispaanias, seega nemad näitasid meile paremaid kohti, kus käia ja aega veeta. Omavaheline läbisaamine oli hea. Ka see on väga tähtis, et sellest ajast vaid meeldivad mälestused jääksid. Ning minul, võin öelda, on need väga meeldivad.

KOKKUVÕTTEKS

Võin julgelt väita, et tänu sellele programmile olen ma endas nii kindel, et suudan ükskõik mis maailmaotsas oma erialal hakkama saada. Kui tulen toime Hispaanias, kus ma samamoodi keelt ei mõistnud ning kultuurgi segane minu jaoks oli, siis ma ei usu, et tuleb probleeme kasvõi Kasastanis.

See reis näitas, maailm on tunduvalt suurem kui Eesti. Seda öeldes pean silma seda, et tulevik ei piirne ainult Soomes ehitaja tööga, mida paljud noored meil siin arvavad. See reis näitas, et ainult tahtmisest piisab, et endast midagi paremat teha kui nurgapeal suitsetavat pätti, kes ootab kellelegi peksa andmist.

Ma võitsin selle reisiga enesekindlust ja julgust. Olen tunduvalt kindlam endas kui olin enne. Soovitan kõigil, kellel võimalik sellest programmist osa võtta.